

מעדני אשר

שאלות וחקירות בענייני פרשת השבוע | יו"ל ע"י מכון "מעדני אשר" - בית שמש

פרשת שמות תשפ"א | גליון תתל"ג (שנה י"ח)

האם מי שהוא כבד פה צריך לעלות לתורה אם קראה

דהויא חשש סכנה שמקצרין את ימיו?

בפרשתן ד' י' ויאמר משה אל ה' בי אדני לא איש דברים אנכי וגו' כי כבד פה וכבוד לשון אנכי.

הנה איתא בגמ' ברכות נ"ה ואמר ר' יהודה ג' דברים מקצרים ימיו ושנותיו של אדם, ואחד מהם מי שנותנים לו ספר תורה לקרות ואינו קורא דכתיב כי הוא חייך ואורך ימיו.

והעולת תמיד סימן קל"ט ה' תמה על השו"ע מדוע לא הביא זאת להלכה, וכן הקשה האליה רבה.

ותירץ האליה רבה: שדוקא בימי הש"ס שהיה קורא העולה ולא החזן, בזה נאמרה הקללה, משא"כ בימינו שאינו קורא כי אם מברך, בזה לא נאמרה קללה זו, כיון דלא מבטל הקריאה.

אבל לענין הלכה כתב המגן אברהם סימן נ"ג ס"ק כ"ב, וכן בפרי חדש שם ס"ק א' שאף בזמננו שאין העולה קורא נמי אסור לסרב לעלות אם קראהו לעלות לתורה, ומקצר את ימיו רח"ל.

יש לחקור מי שהוא כבד פה ומגמגם ואם יעלה לתורה יהא לו בזיונות האם יש לו נמי חיוב לעלות אם קראהו לעלות או דילמא אינו צריך לעלות באופן שיהא לו בזיונות.

הנה איתא בש"ע סימן קל"ט ס"ק א' שבמקומות שנהגו שהעולה עצמו קורא בתורה, אם לא סידר את הפרשה לעצמו כמה פעמים לא יעלה.

וכתב במשנה ברורה שם: שאע"פ שקראהו לעלות ואחז"ל שג' דברים מקצרים ימיו של אדם ואחד מהן מי שנותנין לו ס"ת לקרות ואינו קורא, הכא לא יעלה, שצריך מתחלה לסדר בינו לבין עצמו ואסמכוהו חכמים אקרא, חזינן דהיכא דיש סיבה אינו צריך לעלות ולא הויא בכלל המקצרין את ימיו.

ובשו"ת תורה לשמה סימן צ"ה הביא דין זה והוסיף שמוזה אנו למדין שכל הנמנע מחמת איזה סיבה הכרחית, אין בכל זה חשש משום דברי רז"ל שאמרו על הנמנע לעלות לס"ת.

וכן כתב במקום אחר בשו"ת תורה לשמה סימן תכ"ח שמי שלא עולה לתורה בגלל שמתבייש שלא יוכל לנדב לצדקה, גם אינו בכלל מי שקראו לו לעלות ולא עלה.

ובשו"ת ציץ אליעזר חלק י"ח סימן כ"ט נשאל מאדם שהוא כבד פה וכבד לשון וקשה לו עד מאד לעלות לתורה ולברך הברכות מול הציבור וכשיצא לו לעלות הדבר עולה לו בקשיים מרובים ובהבלעה רבה עד שבקושי העומדים סביבו שומעים אותו, ולא רק שיש לו בושה מזה, אלא גם יחסר בעצם קיום המצוה כי לא מבטא נכון את המלים, או ידלג, או שלא שומעים אותו, ולכן מתחמק מלעלות, ונפשו בשאלתו אם כשלא יודעים ממומו וקוראים לו לעלות לכהן אחרי שרואים אותו

עולה לדוכן עם שאר כהנים, ואינו עולה, אם הוא נכנס בכלל זה של מי שנותנים לו ס"ת לקרות ואינו עולה, המקרה שלו הוא בגלל מניעה פנימית גופנית, ולכן יכול שפיר למנוע את עצמו ולא לעלות, ואני רואה זאת גם מניעה משום כבוד התורה, דהרי נפסק אור"ח סימן קט"ו סעיף ו' שצריכים לומר ברכו והברכות בקול רם, והאומרם בלחש טועה, ויש אומרים שצריך לחזור ולברך בקול רם וכו', והוא משום כבוד התורה יעו"ש במשנ"ב ובביאור הלכה, ומינה דשלא לברך בגימגום ובדילוג והבלעה וכו', בודאי יש בזה משום כבוד התורה, ומי שאינו יכול אפילו כשהוא אנוס בגופו אפ"ה יש לו למנוע א"ע ולא לעלות, ויקבל שכר על הפרישה, ובפרט שעליה וברכה כזאת מביאה הדבר בהרבה פעמים לתגובות של לעג מצד ההמון הפשוט, הגובלות בעבירה חמורה של מבייש פני חבירו ברבים, כידוע, ויוצא זה בפני ס"ת פתוח, וכביכול בגרמתה, וגם יוצא כאילו ח"ו העולה הזה הוא שמביא אותם לידי כך.

מדוע לא רצה משה להתפלל שירפא אותו ה' ולא יהיה כבד פה וערל שפתיים?

בפרשתן ד' י' ויאמר משה אל ה' בי אדני לא איש דברים אנכי וגו' כי כבד פה וכבוד לשון אנכי.

יש להקשות: מדוע לא רצה משה להתפלל שירפא אותו ה' ולא יהיה כבד פה וערל שפתיים, כך מקשה הרמב"ן בפרשתן, וכן בכתב סופר.

איכא כמה תרוצים:

א. משה מרוב חפצו שלא ילך לא התפלל לפניו יתברך שיסיר כבודו פיו, אבל טען אחרי שלא הסירות כבודו פי מעת שדברת לי ללכת, אל תצוני שאלך, כי לא יתכן לאדון הכל לשלוח שליח ערל שפתים למלך עמים, והקב"ה כיון שלא התפלל בכך לא רצה לרפאותו, אבל אמר לו אנכי אהיה עם פיך והורתך אשר תדבר, שיהיו דברי אשר אשים בפך במלות נכונות שתוכל לבטא בהן יפה, כך תירץ הרמב"ן בפרשתן.

ב. כי משה ירא לעצמו שתזוה דעתו עליו כשיתגדל ויתנשא על העם, ולכן היה מסרב וה' חפץ שילך בשליחותו, וחישב משה כי אם יש בו חסרון כבד פה והוא בעל מום בטבע שדבר כזה מכניע כל אדם בל יתגאה כל כך ולכן לא רצה שירפאהו ה', כך תירץ בכתב סופר בפרשתן.

ג. ע"פ מה שכתב בדרשות הר"ן דרוש שלישי בטעם הדבר שהיה משה כבד פה משום דמי שהוא דברן על ידי כח הדבור יכול למתק אפילו דברים בטלים לאזן השומעים כאלו הם אמרות טהורות. אך מי שהוא כבד פה צריך שיהיו הדברים מעצמם אמרי יושר ואמת כדי שיקבלום מצד עצמותם ואמיתותם ולכן מרע"ה היה כבד פה משום יגדיל תורה ולהורות חשיבותה שקבלוה בשמחה מכח עצמותה ויקר תפארת גדולתה, לפי הנ"ל אתי שפיר מדוע לא התפלל שיתרפא, מעדני אשר.

ד. ע"פ מה שכתב הרמב"ן שלא רצה להסיר ממנו כובד הפה, בעבור שהיה בו ממעשה הנס שסיפרו רבותינו שאירע לו עם פרעה, לפי הנ"ל אתי שפיר מדוע לא התפלל שהקב"ה יסיר את זה ממנו, מעדני אשר.

גליון זה נודב ע"י ידידינו

הרה"ג **עזריאל אהרנבוץ** שליט"א בית שמש מחשובי המעירים במדור מכתבים למערכת לעילוי נשמת אביו

משרידי דור הישן מתאבק באבק רגלי אבותיו הקדושים הרב **אבנידור** בן הרב **עזריאל אהרנבוץ** ז"ל ראש חודש שבט תשע"ז ת.נ.צ.ב.ה.

גליון זה נודב ע"י ידידינו

הנגיד הנכבד העומד לימין המערכת מיום הקמתו עורך המדור הנפלא משיב כהלכה

הרב **מרדכי זיסקינד הגר** שליט"א מנהטן בעל מהדורת הגר מעדני אשר חג הסוכות וזוגתו מרת **פעסא לאה** תחי' לעילוי נשמת חמותו / אמה ה"ה מרת **מלא** בת הרב **יהודה לייב** ע"ה נפטרה ערב ראש חודש שבט תשס"ד ת.נ.צ.ב.ה.

מדוע משה רבינו נקרא בלא תואר קודם

כמו שאר הגדולים דמקדימים תואר רב לשם?

בפרשתן ב' י' ויגדל הילד ותבאנהו לבת פרעה ויהי לה לבן ותקרא שמו משה ותאמר כי מן המים משייתהו, בענין קושיית הראשונים כיון דהטעם שקראו למשה על ש שמן המים משתיהו מדוע נקרא בשם משה דמשמע שהוא משה את אחרים, הרי היה צריך להקרא משוי שהוציאו אותו, עיין בספר מעדני אשר פרשת שמות תשע"ב אריכות נפלאה ליישב קושיא הנ"ל.

הנה השל"ה במסכת שבעות פרק תורה אור מקשה וז"ל ולמה לא נקרא רבינו משה, כמו שאנו קורין לאיש המעלה, ומקדימים הרבנות לשמו.

ומתריך: שאין זה קושיא, כי היה משה קודם שנעשה רבינו, דהיינו קודם שקיבל התורה נקרא משה, ואחר כך נעשה רבינו, מה שאין כן מלאחר מתן תורה, הוקדם רבינו להשם, כי כל מה שהחכם מתחכם ומתחדש, כבר היה בסיני.

יש להקשות: דמ"מ קשה דאיך מותר לקרוא למשה רבינו בשמו הרי יש איסור לקרוא לרבו בשמו, כמו דאמרינן בגמ' סנהדרין ק' עמוד א' מפני מה נענש גיחזי, מפני שקרא לרבו בשמו.

איכא כמה תרוצים:

א. הא דאסור להזכיר שם רבו זה רק בלא תואר אבל בתואר מותר, וכמו שהקשו הפוסקים דאיך היה מותר ליהושע להזכיר את שם רבו כמו שכתוב בפרשתן בעלותך י"א כ"ח ויען יהושע בן נון משרת משה מבחריו ויאמר אדוני משה כלאם הרי קימ"ל יור"ד סימן רמ"ב ס"ק ט"ו אסור לתלמיד להזכיר את שם רבו, ותרצו האחרונים כיון דהקדים שם תואר אדוני מותר להזכיר את שם רבו, כך תירץ הכסף משנה וכן כתב הגר"א יור"ד סימן רמ"ב ס"ק ל"ו, וכן כתב במצפה איתן ברכות ה' ע"א, ועיין שו"ת אגרות משה יור"ד ח"א סימן קל"ג לפי הנ"ל אתי שפיר דכיון שמזכיר שם תואר בסוף נמי מהני, וכאן שמזכירים משה רבינו ליכא איסור, ויש ראייה מגמ' מפורשת שאפילו אם מזכיר שם תואר לבסוף מותר דאיתא בגמ' פסחים ק"ב דרבי שמעון בר יוחאי אמר יוחאי אבא, וקשה איך הזכיר את שם אביו הרי אסור להזכיר שם אביו אלא ש"מ אם מזכיר בכינוי אף אח"כ אין איסור, כך מביא ראייה הגר"א יור"ד סימן רמ"ב ס"ק ט"ו א"כ ה"ה לרבו לפי הנ"ל מיושב הכל, מעדני אשר.

ב. כמו שמצינו "גדול מרבן שמו", שיש שהשם שלו יותר חשוב מהכינוי, ולכן אצל מרע"ה, היה השם משה יותר מהכינוי, ואין בזה האיסור של קורא רבו בשמו, כך תירץ השפת אמת בחידושים שנדפסו על שם השפת אמת יור"ד סימן רמ"ב.
וכן בשדי חמד מערכת כ' כלל ק"ד הביא שבספר צפחית בדבש סימן נ"ה כתב להביא ראייה שאין להקפיד להזכיר את שמו של רבו בכתיבה, שהרי בש"ס איתא כמה פעמים משה, בלא להזכיר משה רבינו, ובשלמא בתורה ובתנ"ך אסור להוסיף, אך בגמרא למה הזכירו כן, אלא על כרחך שבכתיבה אין איסור, אך הקשה על עצמו, שא"כ כשלומדים יש לומר משה רבינו, ולא מצינו שעושים כן, אלא צריך לומר, כיון שכן כתיב בתורה, לא מוסיפים משום שגדול מרבן שמו, ומביא שכן כתב הרמב"ם בהקדמה למשניות זרעים הפרק השביעי שרבי חילק את התארים במשנה לשלש מעלות, מי שהיה אצלו גדול מאד וברום המעלות קראו בשמו, כגון הלל, ושמאי, ושמעיה, ואבטליון, מפני גודל מעלתם, כיון שאי אפשר למצוא כנוי לרומם בו את זכרם, כמו שאין מכנים את הנביאים, עי"ש שאר חלוקים.

איך ברח משה מהנחש באמצע שדיבר עם הקב"ה

הרי קימ"ל אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק?

בפרשתן ד' ג' ויאמר השליכהו ארצה ויהי נחש וינס משה מפניו.

יש להקשות: האיך נס משה בשעה שדיבר עם הקב"ה, הרי איתא במשנה ברכות ל' ע"ב שבאמצע התפלה אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק, א"כ כאן שהיה באמצע לדבר עם הקב"ה איך נס.

הנה ביערות דבש חלק א' דרוש ג' הקשה: איך משה בעמדו לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה ודיבר עמו יגור מפני נחש וינס מלפני השם עבור פחד זה, הרי קימ"ל ברכות ל' ע"ב מ' א' עם עומד בתפלה אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק עי"ש מה שתיריך בדרך מוסר.

וכן במהרי"ל דסקין בפרשתן הקשה: וז"ל הדנה זה לפלא לכאורה כי משה רבינו ינוס מפני הנחש כשהוא עומד ומדבר לפני השי"ת, ובפירושו אמרו ברכות פרק ה' משנה א' כשהוא עומד בתפילה אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק.

ומתריך: כי משה רבינו ע"ה עשה כל זה בתום לב ובענותנותו הגדולה והיינו כאשר ראה משה רבינו שהמטה נהפך לנחש היה סבור שבא העת ושרצון השי"ת שילך מכאן וכן עשה וינס משה מפניו.

וכן הנצי"ב בעמק דבר בפרשתן הקשה: וז"ל הוא פלא מאדונינו משה להיכן נס ומאיזה מעמד הוא נס.

ומתריך: אבל באמת היה שלא ביישוב הדעת אלא באשר התבהל פתאום ממראה עיניו וגם כאשר ינוס איש מפני הנחש בטבע האדם בלי שום התבוננות על הדעת.

מעדני אשר: נראה לתריך ע"פ מה שכתב התוספות יום טוב ברכות פרק ה' בשם הרבינו יונה דהא דאפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק זה דווקא בדבור דאילו הליכה לא מצינו בשום מקום שנקרא הפסק, לפי הנ"ל אתי שפיר דמשה רבינו לא הפסיק בדיבור רק בהליכה.

איך יכול להיות שמשה רבינו נשבע שבנו הראשון יפריש לעבודה זרה?

בפרשתן ב' י"א ויאל משה לשבת את האיש ויתן את צפורה בתו למשה.

איתא במכילתא בפרשת יתרו מובא בבבלי הטורים בפרשתן בשעה שאמר משה ליתרו, תן לי צפורה בתך לאשה, אמר לו יתרו, קבל עליך דבר זה שאומר לך ואני נותנה לך לאשה, אמר לו מהו, אמר לו בן שיהיה לך תחלה יהיה לעבודה זרה, מכאן ואילך לשם שמים, וקבל עליו, אמר לו השבע לי, וישבע לו, שנאמר ויאל משה. אין אלה אלא לשון שבועה.

ובשו"ת רדב"ז חלק ו' סימן ב' אלפים קס"ח הקשה על המכילתא דהמאמר קשה כי איך קבל עליו משה רבינו תנאי זה ונשבע עליו.

תשובה: דע כי אין הקדש לעבודה זרה, הילכך ההקדש לא חל כלל, ומ"מ הקושיא במקומה עומדת נהי שידוע היה שלא יחול ההקדש, מ"מ איך קבל עליו תנאי זה ונשבע עליו, לפיכך אני אומר ח"ו לא קיבל עליו תנאי ולא נשבע עליו, אלא יתרו הוא שהטעה את עצמו וקימ"ל אסור להטעות את הנכרי, ואם הטעה את עצמו מותר, הילכך אם היה אומר לו יתרו משם ואילך לשם שמים, מעולם לא היה מקבל עליו, אלא אמר לו מכאן ואילך, ומשמע מאותה שעה ועדיין באותה שעה לא היו לו בנים ולא אשה ומשה קבל עליו ונשבע שכל בן שיהיה לו מאותה שעה יהיה לשם שמים, ויתרו הוא שהטעה את עצמו, ומפני שחשב יתרו שנשבע לו כפי מה שהיה בדעתו, לא ניצול משה רבינו מעונש והקדים המלאך להרוג את משה מיד ותקח צפורה צור וגו' לפי שלא היה יכול למולו בהיותו בבית יתרו מפני התנאי, כן הקשה החיד"א בספרו פני דוד בפרשתן.

ובספר נחלת בנימין על המצות מצוה קי"ב אות י"א תירץ: שיתרו לא ידע את משה מאיזה עם הוא, רק קסבר איש מצרי הוא, או מאומה אחרת מעע"ז, והיתה כוונת יתרו לשמים להציל בניו לה', אך בן הבכור אשר הוא ראשית אונו ידע בודאי שלא יניחוהו מעבודת אלהותו, לכן התנה עם משה להיות הראשון לעע"ז כלומר לאלוה של משה כי דן אותו כעע"ז, ומכאן ואילך לשמים, וכששמע משה הדברים אמר גם אני עובד ה' כמון וכל בני יהיו לאלהי אשר אני עובד, ולא האמין לו יתרו ואמר ליה השבע לי ובזאת יבחנו דבריו האמת אתו, וישבע לו והזכיר שמו יתברך בשבועתו, וראה ששניהם לדבר אחד נתכוננו והיו כל בניו קודש לה, ועיין בספר צידה לדרך בפרשתן, וכן בזית רענן בפרשתן.

ליהודים היתה אורה - אורה זו תורה

הודעה משמחת
לקראת שמחת הבר מצוה לבני היקר כמר **מרדכי אלימלך אברהם** נ"ו
שתקיים א"יה בליל פורים
עומד לצאת א"יה
ספר מעדני אשר חג הפורים
מאות חקירות הלכתיות בעניני חג הפורים
כל מי שרוצה להצטרף לאלו שנמנו לדבר מצוה
התקשרו ליטול חלק בהוצאות המרובות של הדפוס
יפנה לטלפון 053-3166560

ובמדרש רבה בפרשתן פרק א' ס"ק ל"ח מקשה: וכי מצרי היה משה, ומתוך המדרש אלא לבושו מצרי והוא עברי.

יש להקשות: איך יכול להיות שמשנה רבינו לבש בגדי מצרים, הרי יש איסור ללבוש בגדי גוים, כמו שכתוב בפסוק צפניה א' ח' והיה ביום זבח ה' ופקדתי על השרים ועל בני המלך ועל כל הלובשים מלבוש נכרי, וכן קי"מ"ל יורה דעה סימן קע"ח סעיף א' ולא ילבש מלבוש המיוחד להם, וכן קשה דאיתא במדרש דעם ישראל ניצולו בזכות שלא שינוי את מלבושם, ואיך יכול להיות שמשנה לבש בגדי מצרים, כך מקשה ביפה תואר שם במדרש, וכן השואל ומשיב בפרשתן בספרו דברי שאול מהדורא קמא, וכן הר"ק מווארקי זצ"ל מובא בפרדס יוסף בפרשתן, וכן בחתם סופר החדש בפרשת בא י"ב ל"ה.

איכא כמה תרוצים:

- א. מכאן מצאו פרוצי בני עמינו מקום להתעולל עלילות ולומר שאין איסור ללבוש מלבוש נכרי, ובאמת לא ראו דברי היפה תואר שכתב שבדודא היה לו איזה סימני יהדות, ובאמת שגם אם מפני סכנה לבש מלבוש נכרי שלא להכירו גם כן שרי כמו שכתב הש"ך יורה"ד סימן קע"ח וכאן הרי ברח מפני פרעה, לכן היה מותר מפני הסכנה ללבוש בגדי נכריים, ומה לי להאריך והכתוב צווח צפניה א' ח' והיה ביום זבח ה' ופקדתי על השרים ועל בני המלך ועל כל הלובשים מלבוש נכרי, כך תירץ בדברי שאול לבעל השואל ומשיב בפרשתן.
- ב. משה רבינו ראה שיתרו רוצה ליקח חתן לבתו רק עברי, מחמת שהיה פירש מעבודה זרה רק פחד מאומות העולם, על כן כששמע שהוא עברי ולבושו מצרי אמר קראן לי הוא טוב לפני, שהם יסברי שמצרי, והיה צריך להתלבש לפי שעה, אבל להתלבש לעולם בבגדי מצרי אינו נכון, כך תירץ הר"ק מווארקי זצ"ל מובא בפרדס יוסף בפרשתן.

מדוע ציוה הקב"ה לשאול שמלות מהמצרים הרי לא שינו את מלבושם?

בפרשתן ג' כ"ב ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כלי כסף וגו' ושמלות ושמתם על בניכם ועל בנותיכם.

יש להקשות: איך יכול להיות שבני ישראל לבשו את השמלות של הגוים, הרי איתא במדרש רבה אמור פרשה ל"ב דבזכות שלא שינו את מלבושם נגאלו בני ישראל ממצרים, כך מקשה בספר בנין דוד בפרשתן ע"מ ט"ז, וכן בדברי יחזקאל בפרשתן, וכן בתקון משה.

איכא כמה תרוצים:

- א. לא לבשו את הבגדים כמו שהם משום דבאמת לא רצו ללבוש בגדי גוים שלא רצו לשנות את לבושם היהודי, אלא קרעו אותם ושינוי אותם ועשו בגדים חדשים, לכן לא נקרא כבר מלבושי גוים, כך תירץ בשפתי חכמים פרק י"ב פסוק ל"ה, וכן בספר בנין דוד בפרשתן, וכן בדברי יחזקאל.
- ב. באחרונים כתבו לפי זה ליישב דבר נפלא: דלכן כתוב ושמתם על "בניכם ועל בנותיכם" ומדוע דווקא אמרה התורה שישאלו בגדים בשביל הבנים שלהם ולא לעצמם, אלא משום דלא רצו ללבוש המלבושים של המצרים והיו צריכים לתפור מחדש שיראה כמלבושי היהודים, ועל ידי זה יתקטנו הבגדים ואין ראויים רק לקטנים לכן הליבשו את זה רק לקטנים ולא לעצמם, כך כתב בספר טעמי המנהגים חלק ב' ע"מ ל"ה, וכן בבנין דוד בפרשתן, וכן בדברי יחזקאל ועיין בצפנת פענח בפרשתן שכתב טעם אחר מדוע דווקא לקטנים.
- ג. יתכן שהיו אלו שמלות שלא היו מלבוש מיוחד לגוים אלא גם היהודים בזמנם היו לובשים כאילו וזה לא נקרא שינוי לבוש, לפי הני"ל אתי שפיר, מעדני אשר.
- ד. ע"פ מה שכתב החתם סופר בתורת משה בפרשתן דהא דכתיב על בניכם ועל בנותיכם, אין הכוונה שילביש את זה עליהם, אלא הכוונה דבזכות בנים ובנות שנולדו אח"כ במצרים שלא היו בכלל הגזירה צריכים הם המצרים לשלם ליהודים שכר עבודה, וזה הכוונה ושמתם את החיוב של השאלה על בניכם ועל בנותיכם ובאמת לא לבשו את זה רק השתמשו בזה לשקים לעטוף דברים, מעדני אשר.

מדור משיב כהלכה

מדור זה נודב ונערך ע"י ידידנו ר' מרדכי זיסקינד הגר שליט"א מנהטן
משיב כהלכה שינוי ודיעת ההלכה - הלכות שבת
כל השאלות הם משרוע ומשנה ברורה

דיעת הלכות שבת

א [שאלה - מעשה שבת במלאכה שלא הסתיימה. הגב' לאה לקחה בשבת בד, גזרה אותו במספרים ותפרה ממנו בשבת, בשוגג, חצי חולצה. האם מותר לה להמשיך ולהשלים את תפירת החולצה במוצאי שבת? מה יהיה הדין אם היא בישלה בשבת בשוגג מאכל עד שעור של פחות ממאכל בן דרוסאי (האוכל לא ראוי למאכל), האם תוכל במוצאי שבת להמשיך בבישול?

ב [שאלה - הוספת חלבון ביצה טריה לכוס קפה. אחרי סעודת ליל שבת (סעודה בשרית), הכין הרב דויטש לעצמו כוס נס קפה. על מנת להלבין את הקפה (במקום חלב) רוצה הרב דויטש להוסיף לקפה חלבון של ביצה טרייה (הביצה שלמה ונמצאת במקור). כיצד יעשה זאת?

ג [שאלה - תפילה לאור הנר, חידוד. ר' מאיר התכונן להתפלל בליל שבת כשליח ציבור בבית המדרש "חסד לאברהם". לפני תחילת תפילת ערבית נהיה קצר חשמלי בבית המדרש ודלקה רק תאורת החרום שאורה היה חלש מאד וכמעט לא האירה באזור הש"ץ. על העמוד של הש"ץ דלקו שני נרות שמן עם פתילה צפה שאפשרו לש"ץ לקרוא את הכתוב בסידור. רב בית המדרש הורה לר' מאיר לא להתפלל לאור הנרות ואמר לר' צבי שיעלה להיות שליח צבור ושיהיה מותר לו לקרוא מהסידור גם לאור הנרות, מדוע?

ד [שאלה - הטמנת בקבוק של תינוק. גב' באום מילאה בשבת את הבקבוק של צבי יהודה, בנה בן השנתיים, במים רותחים מהמיחם החשמלי והכינה לו דייסה. מאחר וצבי יהודה עדיין ישן הטמינה הגב' באום את הבקבוק בתוך שמיכה כדי לשמור על חומו. האם מותר לה לעשות זאת? (אין חשש בישול באבקת הדייסה).

ה [שאלה חמישית - הנאה ממלאכה שעשה קטן, חידוד. עקב טעות בכיוון שעון שבת, כבה האור בבית משפ' ויידר בליל שבת בשעה 22.00 במקום בשעה 24.00. נתנאל ילד בן 6 הלך והדליק את האור. אותו מקרה קרה בבית משפ' גורן וגם שם ילד בן 6 הדליק את האור. לרב ויידר מותר ללמוד לאור החשמל שהודלק ולרב גורן אסור. מדוע?

דיעת הפרשה

ו [חידה. המעלה דלא שינו שמם ולבושם, האם זה רק קודם מתן תורה או לאחר מתן תורה?

ז [חידה. האם צריך למסור נפש עבור תינוק פחות משלושים יום, ומה הראיה לזה מפר'?

ז [חידה. האם נשי שבט לוי היו בשעבוד מצרים או לא?

ח [חידה. מי נולד באותה שעה שמת המצרי שמשנה הכה אותו?

ט [חידה. מי שרואה רודף אחר חבירו להרגו ורודף אחר נערה המאורסה ויכול להרוג אחד מהם את מי יהרוג, ואיך זה שייך לפרשה?

י [חידה. מדוע משה נתחייב מיתה על שנתרשל במילה, הרי לא מגיע עונש מיתה על מצוות המילה?

כללי השתתפות

1. כל תשובה נכונה, אפילו לשאלה אחת תזכה את השולח להיכנס להגרלה, יהיה הגרלה על שני פרסים ע"ס 500 ₪.
2. כל תשובה נכונה על כל שאלה, יהיה זכות נוספת להשתתף בהגרלה, כך שכל מי שישלח יותר תשובות לכל השאלות מגדיל את סיכוייו בהגרלה.
3. כל חודש, בראש חודש תערך הגרלה בין כל השולחים, הזוכה ייבדקו תשובותיו, יתקבלו אך ורק תשובות מפורטות.
4. ניתן לשלוח כל שבוע את התשובות של אותו שבוע, או עד ראש חודש.
5. שימו לב חשוב מאוד: קבלת התשובות יהנה אך ורק לפקס מערכת משיב כהלכה 0775558617 או במייל meir.s1000@gmail.com נא לציין בתחילת המכתב על כמה שאלות השיבו, וכמו"כ שם מלא, כולל/ ישיבה. ועיר וטלפון וכמו"כ נא לציין על איזה פרשה פרשה השיבו. [לבורים ופרטים נוספים בטלפון 0533154010 בשעות הערב בין 8:00 ל-9:00 בלבד]. השולחים בכתב יד, בפקס, להקפיד על כתב ברור וקריא שיהיה ברור לאחר משלוח הפקס. כתב לא ברור לא יכנס להגרלה. -יש עדיפות לשלוח התשובות מוקדם במייל כי כך זה ייכנס בעיה"ל לספר שיצא לאור בעתיד בל"ג. -שאר עניני העלון לא שייכים לפקס או מייל או טלפון זה, אלא כמצויין במסגרת ע"ג העלון בעמ' ד'.

תשובות ניתן לשלוח עד ר"ח שבט

